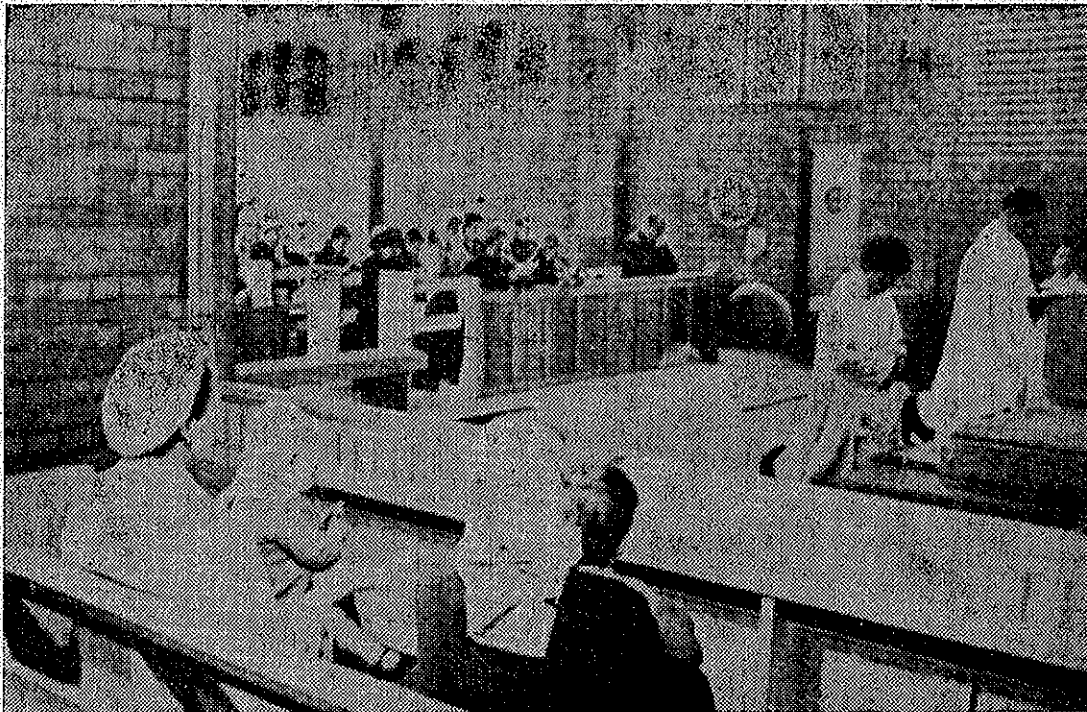

DJECA U CRKVI

Često se postavlja pastoralni problem: da li da majke nose malu djecu na zajedničko bogoslužje. Djeca su svojim nemirom često na smetnju zajednici, a ako ih se ostavi kod kuće, onda i majke moraju izostaviti službu Božju. U engleskom gradu Doveru uzidali su u župskoj crkvi za majke i djecu 12 m² veliku kabinu koja je od crkve odijeljena staklom (vidi sliku!). Tako nemir djece ne smeta odraslima a majke mogu nešto stariju djecu upozoriti što se zbiva na oltaru. Zvučnik omogućuje da se u kabini može čuti sve kao i u crkvi (St. Pöltner Kirchenzeitung 1962, 28, 14).

Dječja kabina u Doveru – Pogled prema svetištu

PIUS PARSCH

V marcu 1959. je izjavil sv. oče Janez XXIII. pred 30 škofi in 3000 duhovniki: »V prvi vrsti mora duhovnik poznati dvoje: sveto pismo in kelih«. Ali ni bilo vse življenje enega velikih pionirjev liturgičnega apostolata Pija Parscha posvečeno ravno bibliji in liturgiji, katere srčika je sv. evharistija?

Rojen je bil 1884. na Moravskem. Značilno pripomni k temu dr. Schnitzler: »V svoji domovini se srečuje z duhom Vzhoda. V skrivnostnih globinah je v njegovih domačih okrajih še živa dediščina moravskih apostolov sv. Ćirila in Metoda. Komaj si je nogoče misliti, da bi Parsch v svoji mladosti ne bil ničesar slišal o liturgiji slovanskih apostolov, katerih spomin je Leon XIII.

1880. tako mogočno poživil. Pozneje se je naučil iz njunega delovanja, kolika moč more izvirati iz liturgije, ako je mogla kljub vsem političnim propadom ohranjati in zedinjati narode. Ali ne ledbi komaj zaznavna orientalska značilnost nad zunajo podobo liturgičnega slavja pri sv. Gertrudi v Klosterneuburgu, kljub vsemu razvoju in poglobitvi rimske liturgije« (Liturgisches Jahrbuch 1954, str. 233).

L. 1904. je vstopil v samostan regularnih kanonikov sv. Avguština v Klosterneuburgu in dobil redovno ime Pius (krstno ime je Janez). Ali se ni vse življenje trudil ravno za obe sv. Piju X., ki je leto prej postal papež, tako ljubi gibanji: biblično in liturgično? Veliko pobude je dobil iz dveh del: Wolter: »Psalite sapienter« in Gueranger: »L'Année liturgique«. Med prvo svetovno vojno je bil vojaški duhovnik, kjer se je v Ukrajini seznanil z unijati. Po vojni je bil profesor pastoralke in pozneje nove zaveze na domačem zavodu. V teh dvajsetih letih je ustanovil svoje veliko delo »Volksliturgisches Apostolat«. Med drugo svetovno vojno so narodni socialisti zasedli samostan in uničili njegovo tiskarno. L. 1946. se je pa zopet vrnil in vse obnovil. Priredil je 14. izdajo svojega znanega liturgičnega koledarja »Das Jahr des Heils« v treh knjigah, ki je neštete uvajal v življenje s Cerkvijo in je preveden v devet jezikov, med drugimi tudi v poljščino. Zlasti je še priznana njegova razlaga maše »Messerklärung« in pa revija »Bibel und Liturgie«, ki še redno izhaja vsaka dva meseca. K nebeški liturgiji se je preselil 11. marca 1954.

Dve značilnosti naredita Parschevo dela za liturgijo posebno dragoceno. Pisal in govoril je izredno poljudno. Nihče pred njim ni znal mašne liturgije tako približati vsem slojem, kakor kažejo zlasti njegovi mašni teksti »Lebe mit der Kirsche«. Pri nas so ga posnemali na Hvaru »Život sa Crkvom«. Tudi liturgične pridige, ki jih je izdal po vojni v desetih zvezkih, so uzor poljudnosti. Pred njim je bilo liturgično gibanje omejeno predvsem na akademike in dijake.

Druga posebnost je pritegnitev k aktivnemu sodelovanju pri božji službi. Prav njegova je oblika sodelovanja vernikov s skupno molitvijo in petjem, kakor ga je uvedla tudi naša »ljudska zborna maša«. On jo je imenoval »Betsingmesse« in so jo v velikem obsegu obhajali na dunajskem katoliškem shodu 1933. ob udeležbi 200.000 vernikov. Tudi na škofijskem evharističnem kongresu v Mariboru 1. 1934. je bila na Glavnem trgu maša z zborna molitvijo in ljudskim petjem po Parschovem vzoru.

Na grobu velikega liturgičnega apostola stojita v križu dve besedi: »Fos — zoe = luč — življenje«. Luč po bibliji, življenje po liturgiji. To sta dve glavni vrednoti cerkvenega leta in sv. maše. Božična doba je rojstvo božje luči v svetu in v nas. Velikonočna doba pa nam posreduje nadnaravno življenje v izobilju. Pri maši nas priprava v božji besedi razsvetli, v daritvi pa nam pomnoži božje življenje. V večni luči naj živi dobri oče Pius.

ANTON KARO